

## A pusztulás gödre

Lectio: Zsolt 130

### Textus: Zsolt 40,1-3

Kedves Testvéreim! Azt halljuk az Igéből, hogy a zsoltáros, Dávid **várván várta az Urat.**

A mi életünk is ilyen, mint a Dávidé. Mi is sok mindenre várunk, leginkább arra, hogy sorsunk jobbra fordul. Várunk arra, hogy boldogok legyünk, hogy a családban békeség legyen. Vágyunk arra, hogy a magányunkból, a nyomorúságunkból kimenekedjünk. Ilyenkor az ember imádkozik.

Dávid azt mondja, hogy az Úr hozzá hajolt. Nem tudom, hogy hányszor tapasztaltad már, hogy bajaidban, nehéz élethelyzetekben, vagy akár örömdben, amikor Istenhez imádkoztál, meghallgatta könyörgésedet és mintegy hozzá hajolt. Az égi magasságból e bűnös földre hajolt Jézus Krisztus által.

Amikor Őreá várunk, amikor hozzá imádkozunk, eljut egészen a mi szívünkig. Bennünket is arra segít, hogy eljussunk Ő hozzá. Ő teszi meg az első lépést. Ő segít bennünket, hogy Ő hozzá eljussunk. Aláhajol, átölel bennünket. Meg akar áldani bennünket. Ám csak azt tudja megáldani, aki Őt keresi. Aki keresi a Vele való közösséget. Aki Ő reá vár. Aki össze-vissza futkározik az életben és arra gondol, hogy majd ő megoldja a problémákat, az öntelt ember azt tapasztalja, hogy elmarad a segítség. Az ilyen embert nem tudja megsegíteni. Jézus nem erőszakoskodik.

**Meghallgatta kiáltásomat** – mondja a zsoltáros. Sokan kiáltunk a mélységből. Az Igében is erről van szó: **Kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből...**

**Pusztulás gödre, sáros fertő...** Mi lehet ez?

Sokan mondják, hogy a pusztulás gödre és a sáros fertő valamilyen betegség lehetett. Vagy az ellenség támadása, hiszen Saul üldözte őt és halálra

kereste. Az ilyen élethelyzetekben valóban a pusztulás gödrében és a sáros fertőben érezhette magát Dávid.

Ha az ősi, héber szöveget olvassuk és tanulmányozzuk, akkor a pusztulás gödre és a sáros fertő nem más, mint egy verem ahol sáros és mocsaras a talaj, a verem fenéke.

1 Móz 37-ben is ezt a kifejezést használjuk, amit Károli ó kútnak fordít, amelybe Józsefet a testvérei beledobták.

A gödörben, a sárban, a mocsaras helyen az ember az életét is veszélyben érzi. Ilyen vermekben, gödrökben a víz nagy zajjal, lármával felbugyog és félelmet, rettegést kelt az emberben. Egy idő után az ember ott leli halálát.

Vannak maguktól keletkező kutak, gödrök. De az ember, különösen az ókorban maga ásott kutakat, gödröket, hogy benne felfogja, összegyűjtse az esővizet.

Ám Dávid, amikor a pusztulás gödréről beszél, akkor úgy gondol reá, minthogyha hallaná a vizeknek nagy zúgását. Ézsaiás és Jeremiás próféta is erről beszél: a vizek nagy zúgásáról. Jeremiás ezt az egész népre érti. **„Mert elpusztítja az Úr Babilont, és kiveszti belőle a nagy zajt, és zúgnak az ő habjai, mint a nagy vizek, hallatszik az ő szavuk harsogása.”** (Jer 51,55).

Máshol is olvasunk a pusztulás gödréről (*sja'on*): Zsolt 65,8; Zsolt74,23. Itt **zúgást** jelent. De fordítható így is: **zaj, zörej, háborgás** (Ézs 5,14; Jer 46,17; 48,45; Hos 10,14; Amos 2,2), **zajongás** (Ézs 66,6), **harsogás** (Jer 25,31).

Mondanom sem kell testvéreim, hogy a nehézségeink közepette éppen ezt a zugást, zajongást, harsogást halljuk, háborgog körülöttünk a gondok, bajok, bűneink vize, körülfog, átcsap fejünk felett. A talaj síkos, sáros, mocsaras. A magunk erejéből nem tudunk kiszabadulni, inkább még mélyebbre ássuk magunkat.

Ilyenkor az ember összeomlik, elbukik, megsemmisül. Pusztaságban, sivatagban érzi magát. A *sja'on* ezt is jelenti: **összeomlás, bukás, megsemmisülés, pusztaság, sivatag.**

Salamon van Til (1643-1713), a zsoltárokhoz írt magyarázatában azt mondja, hogy itt a felbugyogó, feltörő, föld alatti víz nagy zúgást kelt a veremben és ez félelemmel, rettegéssel tölti el az embert. Matthew Pool (1624-1679) még azt is mondja, hogy a feltörő víz zaja visszhangzik az ember fülében, aki a verembe beleesett. Egy ilyen veremben, melyben nagy zajjal bugyog fel a víz és ahol sáros, mocsaras a talaj, meg lehet fulladni.

A Zsolt 40,3-ban a **pusztulás gödrének, a sáros fertőnek** az ellentéte a **szikla**, ahova Isten állítja a zsoltáríró lábait.

A verem mély (a föld alatt),

A szikla magas (a föld felett).

Aki egy sáros, mocsaras verembe esik, mélyre süllyed,

de aki a sziklán áll, annak biztos talaj van a lába alatt.

A szikla magas és meredek. Nehéz feljutni rá. De ki rajta áll, az biztos helyen van: **„Az magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy.”** (Ézs 33,16).

*Áll a szikla mindörökké,*

*Melyet Isten épített,*

*Fáradt szívem menhelyévé,*

*Zúgó hullámok felett!*

*Ó, én szirtem! Sziklaváram!*

*Otthonom, mely véd, fedez!*

*Menhelyem a pusztaságban!*

*A Megváltó Jézus ez!*

(Hallelujah 329,1).

Dávid ezt az ellentétet használja (a verem-kőszikla ellentétét) a Zsolt 28,1-ben is: **„Hozzád kiáltok, Uram, én szirtem; ne fordulj el szótlanul tőlem, hogy ne legyek, ha néma maradnál, a sírba szállókhoz hasonló.”**

Egyre nyilvánvalóbb, hogy itt egy metaforáról van szó. Ezt a képes beszédet Kálvin úgy magyarázza, hogy Dávid sokféle veszélyben érezte magát és abból szabadult ki Isten segítségével. A veszély olyan nagy volt, hogy abból emberi erővel nem tudott volna kiszabadulni. A **pusztulás gödre** tehát egy metaforikus képe az emberileg megoldhatatlan, nehéz helyzetnek.

Ez a kép megláttatja velünk azt, hogy milyen nagy volt Dávidnak a szüksége. Életveszélyben volt, közel a halálhoz.

Dávid zsoltára a Dávid Fiáról szól (1.v.). A zsoltárok könyve és ez a 40. zsoltár is az Ő nevével teljes. Ezt láthatjuk a 7-9 versben is, amely összhangban van Zsid 10-zel. Dávid prófécija ez (Zsolt 40,7-9) s ez a prófécia a maga előképéről, Jézus Krisztusról szól, aki keserűségek közepette türelmesen szenved, buzgón imádkozik és megszabadít bennünket.

A mélységek mélységében volt Jézus. Teljesen megalázta magát. Dávid Fia jobban ismerte *a pusztulás gödrét*, mint bárki más. Feneketlen mocsárba került, ahol nem volt megtartatás. Mélységes vizekbe került és a vizek átcsaptak fölötte: **„Mély sírba estem be, hol meg nem állhatok; feneketlen örvénybe jutottam, és az áradat elborít engem.”** (Zsolt 69,3).

Isten azonban megdicsőítette Őt. **„Íme, jó szerencsés lesz az én szolgám, magasságos, felséges és dicső lesz nagyon.”** (Ézs 52,13).

Salamon van Til is beszél Krisztus szenvedéséről és feltámadásáról: *A Messiás... nagy hatalommal eljött, ellenségei látták és halálra ítélték. A szorongattatások, mint vizek csaptak át fölötte, körülzárták Őt. Mintha nem lett volna szabadulás számára, mert a sötétségnek nagy hatalma volt. Úgy nevezték, mintha gonosztevő lenne. Innen senki más, csak Isten szabadíthatta ki. Az Ő (Isten) keze nem volt rövid, hogy megszabadítsa. A Messiásnak meg kellett halnia, alászállva a háborgó, zúgó vizek mélységébe. Ezt jelenti az Ő halála, mellyel megszabadított minket az örök haláltól.”*

Jézus Krisztus számára a pusztulás gödre és a sáros fertő a Gecsemánében való szenvedés és a Golgotán történt kereszthalál volt.

Milyen nagy mélységeket járt meg értünk!

Bennünket csak Ő tud kiszabadítani a pusztulás gödréből és a sáros fertőből.

Ne keseredj el, Testvérem, ha ilyen nehéz helyzetben vagy. Jézus vállalta ezt is érted, értünk. S neki hatalma van onnan kiszabadítani bennünket.

Akarsz-e szabadulni? Várjad az Urat! És ha jön, mint most is az istentiszteleten, vagy otthon a belső szobádban, amikor Igét olvasol, vagy imádkozol, kiálts hozzá! Imádkozz! Meg fogod tapasztalni, hogy meghallgatja imádságodat és kivon a pusztulás gödréből, a sáros fertőből és sziklára állítja lábaidat. Ez a Szikla, maga Jézus Krisztus. Maradj benne, Rajta, közelében s szabadulásod lesz. Van lehetőség erre!

Újból kérdezem: Akarsz-e szabadulni?

Ámen.

Biharszentjános, 2016.09.19.

Csomay Árpád.